

Жыву
і працую,
не знаючы стомы,
і вершы пішу
(як умею, вядома).
Гляджу на жыццё
непадкупна і строга,
і з ім не зміруся,
пакуль мая змога!

З жыццём мы ў разладзе,
але не надумай,
што я ненавіджу яго,
бо папраўдзе —
жыццё з яго лапамі,
нібы з металу,
люблю і любіць яго
не перастану!
Да скону да самага
не перастану!

Дапусцім,
звязаўшы, спытаюць знарок мяне:
„Хочаш гадзіну пажыць без надзеі?“